

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum oratio sit meritoria? 15

urn:nbn:de:hbz:466:1-38762

nis non consistit in hoc quòd multa petantur; sed in hoc quòd affectus continetur ad vnum desiderandum.

Ad tertium dicendum, quòd Dominus non instituit hanc orationem, vt his solis verbis vti debeamus in orando: sed quia ad hæc sola impetranda debet tendere nostræ orationis intentio, qualitercumque ea proferamus vel cogitemus.

Ad quartum dicendum, quòd aliquis continuè orat, vel propter continuitatem desiderij, vt dictum est*: vel quia non intermittit quin temporibus statutis oret: vel propter effectum, siue in ipso orante, qui etiam post orationem remanet magis deuotus; siue etiam in alio: puta cum aliquis suis beneficijs prouocat alium vt pro se oret, etiam quando ipse ab orando cessat & quiescit.

ARTIC. XV.

Vtrum oratio sit meritoria?

AD quintumdecimum sic proceditur. Videtur, quòd oratio non sit meritoria. Omne enim meritum procedit à gratia. Sed oratio præcedit gratiam: quia etiam ipsa gratia per orationem impetratur, secundum illud Lucæ 11. Pater vester de celo dabit spiritum bonum petentibus se. Ergo oratio non est actus meritorius.

¶ 2 Præterea, Si oratio aliquid meretur, maximè videatur mereri illud, quod orando peritur. Sed hoc non semper meretur: quia multotiens etiam sanctorum orationes non exaudiuntur: sicut Paulus non est exauditus petens à se remoueri stimulum carnis. Ergo oratio non est actus meritorius.

¶ 3 Præterea, Oratio præcipuè fidei innitur, secundum illud Iacob. 1. Postulet autem, in fide nihil hæsitans. Fides autem non sufficit ad mrendum, vt patet in his qui habent fidem informem. Ergo oratio non est actus meritorius.

SED contra est, quod super illud Psal. 34. Oratio mea

452
Sup a 7.
ad 2. 18
4. 2. 15. 9.
4. 2. 7. 9.
2. per 10.
9. 2. 6.
ad 3.

mea in sinu meo conuertetur, dicit glossa, Etsi eis nō profuit, ego tamen non sum mea mercede frustratus. Merces autem non debetur nisi merito. Ergo oratio habet rationem meriti.

Art. 13.
huius 9.

RESPONDEO dicendum, quod sicut dictum est *, oratio præter effectum spiritualis consolationis, quam præsentialiter affert, duplicem habet virtutem respectu futuri effectus, scilicet virtutem merendi, & virtutem impetrandi. Oratio autem, sicut & quilibet alius actus virtutis, habet efficaciam merendi, in quantum procedit ex radice charitatis, cuius proprium obiectum est bonum æternum, cuius fructum meremur. Procedit tamen oratio à charitate, mediante religione, cuius est actus oratio, ut dictum est * : concomitantibus etiam quibusdam alijs virtutibus, quæ ad bonitatem orationis requiruntur, scilicet humilitate & fide.

Art. 3 huius 9.

Ad religionem enim pertinet ipsam orationem Deo offerre: ad charitatem verò pertinet desiderium rei, cuius complementum oratio petit. Fides autem est necessaria, ex parte Dei quem oramus: ut scilicet credamus ab eo nos posse obtinere quod petimus. Humilitas autem est necessaria ex parte ipsius petentis, qui suam indigentiam recognoscit. Est etiam & deuotio necessaria. Sed hoc ad religionem pertinet, cuius est primus actus necessarius ad omnes consequentes, ut supra dictum est *. Efficaciam autem impetrandi habet ex gratia Dei quem oramus: qui etiam nos ad orandum inducit. Vnde August. dicit * in lib. de verbis Domini, Non nos hortaretur ut peteremus, nisi dare veller. Et Chrysost. dicit, Numquam oranti beneficia denegat, qui ut orantes non deficient, sua pietate instigat.

Art. 1. 9.

pra:

* ser 29.

nō remo-

sè a pri.

tom. 10.

Ad primum ergo dicendum, quod oratio sine gratia gratum faciente, meritoria non est: sicut nec aliquis alius actus virtuosus. Et tamen etiam oratio quæ impetrat gratiam gratum facientem, procedit ex aliqua gratia, quasi ex gratuito dono: quia ipsum orare est

est quoddam donum Dei, vt August. dicit in lib. de Perseuerantia.

Ad secundum dicendum, quod ad aliud principali-
ter respicit meritum orationis quandoque, quam ad
id quod petitur. Meritum enim præcipue ordinatur
ad beatitudinem, sed petitio orationis directe se ex-
tendit quandoque ad aliqua alia, vt ex dictis * patet.
Si ergo illud aliud quod petit aliquis pro seipso, non
fit ei ad beatitudinem vtile, non meretur illud; sed
quandoque hoc petendo & desiderando, meritum
amittit: puta si petat à Deo complementum alicuius
peccati, quod est, non pie orare. Quandoque verò nõ
est necessariũ ad salutem, nec manifestè saluti cõtra-
rium: & tunc, licet orans possit orando mereri vitã
æternam, non tamen meretur illud obtinere, quod
petit. Vnde August. dicit in lib. sententiarũ Prospe-
ri *, Fideliter supplicans Deo pro necessitatibus hu-
ius vitæ, & misericorditer auditur, & misericorditer
non auditur. Quid enim infirmo sit vtile, magis nouit
medicus quàm ægrotus. Et propter hoc etiam Paulus
non fuit exauditus, petens amoueri stimulum carnis:
quia non expediebat. Si verò id quod petitur, sit vti-
le ad beatitudinem hominis, quasi pertinens ad eius
salutem, meretur illud non solum orando, sed etiam
alia bona opera faciendo. Et idè indubitanter ac-
cipit quod petit, sed quando debet accipere. Que-
dam enim non negantur, sed vt congruo denur tem-
pore, differuntur, vt August. dicit * super Ioan. quod
tamen potest impediri, si in petendo non perseue-
ret. Et propter hoc dicit Basil. † Idè quandoque pe-
tis, & non accipis: quia perperam postulasti, vel infi-
deliter, vel leuiter, vel non conferentia tibi, vel de-
stitisti. Quia verò homo non potest alij mereri vi-
tam æternam ex condigno, vt supra dictum * est:
ideo per consequens nec ea quæ ad vitam æternam
pertinent, potest aliquando aliquis ex condigno alteri
mereri. Et propter hoc non semper ille auditur, qui
pro alio ora, vt supra habitum est*. Et idè ponitur
qua.

a 6 et 7.

In li qui
inscribi-
tur Sen-
tentiæ ex
Augusti-
nis 2. c.
212. 10. 7.
inter 4. 2.
ta Au.

* tr. 107.
paulo a
pi. 10. 4.
† In ser.
de oratio
Deum a
medio.
* 1. 2. c.
114 a c.
ar. 7. ad
2. c. 3.

quatuor condiciones, quibus concurrentibus semper aliquis impetrat quod petit: vt scilicet pro se petat, necessaria ad salutem, piè, & perseueranter.

Ad tertium dicendum, quòd oratio innititur principaliter fidei, non quantum ad efficaciam merendi, quia sic innititur principaliter charitati: sed quantum ad efficaciam impetrandi: quia per fidem habet homo notitiam omnipotentie diuinæ & misericordie, ex quibus oratio impetrat quod petit.

ARTIC. XVI.

478 *inf. 9. 178* *a. 2. ad 1.* *Et po. 9.* *6. art. 9.* *ad 5. Et* *10. 4. lect.* *10. 3. et 4*
ar. prac.
ar. prac.
ad. 2.
In opere
imperf.
ho. hom.
14.

Vtrum peccatores orando, impetrent aliquid a Deo?

AD sextumdecimum sic proceditur. Videtur, quòd peccatores orando non impetrent aliquid à Deo. Dicitur enim Ioan. 9. Scimus quia peccatores Deus non audit. Quod consonat ei quod dicitur Pro. uerb. 28. Qui declinat aures suas ne audiat legem, oratio eius erit execrabilis. Oratio autem execrabilis non impetrat aliquid à Deo. Ergo peccatores non impetrant aliquid à Deo.

¶ 2 Præterea, Iusti impetrant à Deo illud quod merentur, vt supra habitum est *. Sed peccatores nihil possunt mereri: quia gratia carent, & etiam charitate, quæ est virtus pietatis, vt dicit gloss. 1. ad Timoth. 3. super illud, Habentes quidem speciem pietatis, virtutem autem eius abnegantes. Et ita non piè orant: quod requiritur ad hoc quòd oratio impetret, vt supra dictum est *. Ergo peccatores nihil impetrant orando.

¶ 3 Præterea, Chrysostomus dicit super * Matthæum, Pater non libenter exaudit orationem quam filius non dicit. Sed in oratione quam Christus dicit, dicitur, Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris: quod peccatores non faciunt. Ergo vel mentiuntur hoc dicentes, & sic non sunt exauditione digni: vel si non dicant, non exaudiuntur: quia formam orandi à Christo imititiam non seruant.

S E D